

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: RISBØGEN

Citation: Hostrup, C.: "RISBØGEN", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 473. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-workid139890/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

»i Barnets Bryst,
»at Sagnet i Hytte
»faar Vinger igjen,
»og Dreng, der lytte,
»gaar ud som Mænd.

»Jeg skuer saa langt,
»jeg synger saa fro
»om Vælden, der glipper,
»om Duen, der slipper
»af Ørnens Klo,
»om Freden, der kommer
»med Stordaad og Sang,
»om Sol og Skjærsommer
»i Danevang.»

RISBØGEN

1866.

Der er saa lyst i Skovens Hal,
thi Taget ligger nede;
den klare Dag ej længer skal
om Vej til Gulvet lede.

De ranke Bøge, Vaarens Sol
fik smykket ud til Gilde,
de kasted stolt den bløde Kjol,
da Luren klang, den vilde.

De blotted Issen som til Fest,
ej Frost og Sne dem skræmmer,
de strækker mod den skarpe Blæst
de nøgne Kæmpelømmer.

Ikkun den lave Risbøg staa
med Løv paa alle Kviste,
dens Brudedragt blev brun og haard,
dog vil den ej den miste.

Højt Stormen skriger: »kast dog, kast
de grimme tørre Blade!»
men tro den holder Mindet fast
fra Dagene de glade.

Ja kommer Vaarens Sol paa ny
og siger: »slip nu, kjære!»
den vil bag Anemoner bly
sin gamle Kjole bære. –

Vil bære den, til Timen slaar,
hvorom Smaablomster hviske,
da under Dragten brun og haard
den færdig har den friske.

– O Danmark, som saa lav og svag
bag Skovens Træ'r dig fjæler,
du kjender Vintrens Favnetag
og hvordan Stormen kjæler.

Den klapped dig i Huj og Hast,
da falmede din Lykke;
men som dit eget Træ hold fast
paa Somrens visne Smykke!

Om de, der knejse stolt i Sky,
tør kjækt med Stormen lege,
forsmaa dog ej at søge Ly
bag Minderne, de blege!

Thi dine Minder er dit Guld,
saa sæt dit Guld paa Rente!
ja vogt dem vel i Vinterkuld,
der er en Vaar i Vente.

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
din Krans, dit Haab, din Fane,
hold fast paa dem til mindste Blad!
lad Stormen intet rane!

Hold fast, om saa al Verden lo!
hold fast, om du maa græde!
de Spirerne vil dække tro
til næste Sommers Glæde.

Ja slip dem ej for Døgnets Glans,
hvad Dværgene saa hviske,
før under Mindets brune Krans
du bærer Sejrens friske!

VINTERSÆDEN

1870.

Det var ved Sankt Mortens Tide,
graa var Himlen, Marken kullet,
hist og her stod kun den grønne
Rug og lyste op i Muldet.

Hen ad Vejen gik jeg langsomt,
Anders Hjulmand ved sin Side,
og han skred med bøjet Hoved,
talte om sin Hjertekvide.